

Tibold Szabina

Földi utunk a Mindenség felé

(Gondolatok a Magyar Őskutatási Fórumra – 2015 augusztusa)

Nehéz megtalálnom a megfelelő hangot azoknak a gondolatoknak a kifejtésére, melyek most bennem keringenek. A világban történő változások, az időjárás döbbenetes kontrollálásától az élelmiszerek mérgezéséig, a népek lázadásaitól a globális szétszóródásig, a nem kívánt, de ránk kényszerített idegenek beáramlásáig minden egy végzetes káoszra mutat világunkban. Annyi rossz történik körülöttünk, hogy szinte számon tartani sem tudjuk már mindazt, amiért feje tetejére áll bennünk a lélek rendje. Mégis érezzük, hogy kétségbeeséssel nem lehet megoldani semmit sem, elsősorban nem ennek a globális méretű ördögi zűrzavarnak a kimenetelét. Nem is egyéni feladatunk ez, hanem egy közösségi erőfeszítésre vár. A kérdés, van-e közösségünk? Pontosabban, egyáltalán tudjuk-e még, mi az a *köz-össég*?

Valamikor népünk köz-tudattal élt, együtt gondolkodott és vigyázott egymásra, településeire, Nemzetére. Még volt több ezer éves kultúrája, hagyományai, nyelve, írása, szimbólumai, dallamai, ritmusai és varázserejű-regői. Igazágtudatban neveltetett és abban élt. Bízott a Jóistenében, Boldogasszonyában, Szent Bábájában, az Ősei szellemében. Élt a Szeretet törvénye szerint, tisztelettel, szerénységben, de állandóan harcra készen, hogy megvédje azt, ami léte és övéi öröklött alapja, azoktól az erőktől, melyek azokat veszélyeztették. A mások által becsempészett hamisságot fel sem ismerte, csak amikor már késő volt. A naiv, tiszta lélek balsorsa ez, hogy meg kell ismernie, s még alkalmaznia is esetenként a csalárdságot, hogy megőrizhesse egzisztenciáját. Ezt a sátáni dominanciát látjuk ma, s ezt nyeljük le keresztben nap, nap után. Elfogadjuk, hogy mindez a sok rossz, már véglegesen megváltoztathatatlan...

Sokan alkalmazkodnak az „új ritmushoz”, mondván, hogy ez korunk zenéje, erre kell táncolnunk. Csakhogy ezt a zajt és disszonanciát nem lehet megszokni, mert nem ennek a követésére vagyunk formálva. Pontosán az ellenkezője igaz, hiszen isteni mintára voltunk teremtvé, s az a minta *káoszból rendet, disszonanciából harmóniát terem, s célja, hogy bevilágítsa a sötétséget.*

Ebben az értékrendben szemlélvén valóságunkat, a válasz tisztán kell, hogy csengjen a szívekben: Az isteni mintát kell követnünk és törekednünk a fent említett értékek létrehozására mindennapjainkban is. A minőségünk szemmel tartására és önmagunkból való megvilágítására kell törekednünk. Ha felismerjük az Idő relativitását, képlékenységét, akkor úgy tudjuk alakítani a dolgainkat, hogy minden elférjen benne. Amerikában van egy kifejezés „it only takes a New York minute” (csak egy 'New York perce' telik) mivel köztudott, hogy New York lakói állandóan rohannak, mint a megszállottak, felgyorsítván az időt, s görbítvén a teret. Nekünk nem kell rohannunk, hanem a saját ritmusunkhoz kell mérni lépteinket komótosan, mint a gazda, aki végigsétál portáján és felméri egy pillantással mi van rendben, mi kér figyelmet. *A titok a megpillantásban és felmérésben, nem a rohanásban rejlik.*

Információ tömegek, amelyek különböző médiákon keresztül érkeznek hozzánk, gyakran elmentmondásosak, s java részük depressziót vált ki belőlünk, majd fárasztó tehetetlenség érzetet. Nem csoda, hiszen pontosan ez a célja, mivel semmit nem tudunk csinálni azzal a sok rosszal és gonosszal, amit az arcunkba fröcskölnek. Ez egy világjelenség, nem csak itthon érvényes, s ezért úgy kell felismerni, mint a boldogságkereső, jóhiszemű emberek legnagyobb ellenségét. **Meg kell állítanunk a befogadását,** s ezt magunk is meg tudjuk tenni, egyénileg. Ehhez semmi más nem kell, mint engedni azokat átrepülni az éteren, különösebb figyelem rászentelése nélkül. Ami lényeges számunkra, az úgyis megtalál és tudjuk, hogy valóban figyelmünkre, megoldásunkra szorul.

Megoldás, mely úgy tűnik nem is létezhet jelen perspektívánkból. Pedig létezik, hiszen pontosan ezen a fogalmon nyugszik e felállított Univerzum rendje. – Probléma-megoldások azok a kihívások, melyek értékét adják egzisztenciánknak. Megtalálni a harmóniát két agyféltekénk között és megépíteni gondolati hídjainkat, melyek átvezetnek e feneketlennek tűnő mélységek felett.

A *megoldáshoz* először fel kell mérnünk a *problémát*. Eszembe jut kisiskolás korom egyik számtanórája, amikor is nagy érdeklődéssel fogtam hozzá egy feladat megoldásához. Új volt, s ki is silabizáltam a saját fejem szerint. Sajnos, bár az eredményem jó volt, a tanító néni nem fogadta el, mert a levezetésem nem úgy volt, ahogy ő kívánta. Azt hiszem volt is ebből valami probléma, arra már nem emlékszem, csak arra, hogy ezután nem bíztam a saját józan eszemben, s nem is ment a matek soha nekem jól az iskolában. Elveszítettem az önbizalmam és az érdeklődésem is befagyott. Ezt azért meséltem el, mert nem szabad az ilyen élményeknek bedűlni, mint én tettem. Lehet, hogy vannak ügyes, gyors megoldások, de nem biztos, hogy azok az egyedüli járható utak célunk eléréséhez. Jelen korunk többszörösen hatványozott problémáinak megoldásai elképzelhetetlennek tűnnek első ránézésre. Azt kell mondanunk mégis, hogy *„nincsen olyan gond, amire nem létezik valamilyen megoldás”*.

El akartam ezt mondani, mert naponta szükség van az önerősítésre, s csak az tud hathatón tenni a köz-össégért, aki tiszta szellemben, önerővel rendelkezik, képes a lényegre kiválasztani, s megmenteni azt a statikusságtól.

Különböző világkorok, különböző felismerések, mind apró lépések a tökéletes kiteljesülés felé. Úgy néz ki, hogy valami az emberiséget kimozdította abból a természetes egységből, melynek általában utolsó teremtménye (koronája) ő maga, s büszkén hordozza Isten arculatát.

A kérdésem, hogy ez valóban így lenne?

Lehet, hogy egyszer talán így volt abban a világban még, amit Aranykornak hívtunk, amikor a gonosz még nem fertőzte meg jelenünket, jellemünket. Az gonosz egyik taktikája a *szemfényvesztés*, a másik az *ellentmondásba keverés*, a harmadik a *kísértésbe ejtés*. Erre a három fonákra kell odafigyelnünk. Nem hinni semmiben, amit a jóérzésünk, erkölcsi tisztánlátásunk nem támaszt alá. Soha ne essünk zavarba az ellentmondásoktól, hanem tisztítsuk le egy logikus következtetésre, aminek pozitív kimenetele lesz. A szemfényvesztés a bűvészek trükkje. A gonosz a legjobb bűvész, soha nem adja ki a titkát mutatványainak, s mégis leleplezhető, ha nem a szemünkkel, hanem lelki tisztaságunk szűrőjén át figyeljük füst és tükör mutatványait. A gonosz leghatványo-

sabb trükkje a *kísértésbe ejtés*, mert észre sem vesszük, hogy beleestünk annak feneketlen kútjába. A kísértés annyi formában tud ránk köszönteni, amennyi képzzettel magunk felruházzuk vágyainkat. A jól ismert mondás, hogy *„Nagyon vigyázz arra mit kívánsz, mert valóra válhat!”*, pontosan a kísértésbe eshetőségünkre figyelmeztet.

Mindenre van *ellentmondás*. A zsidó apák egyik nevelési módszere, a szórszálhasogatás művészete. Megtanítják fiaikat a *fonákosság szemléletre*, s a mindennel való *ellentmondások* megvitatására, hogy eredményeként a fonákosságot is hihető tényként tüntethessék fel. A mai joggyakorlat pontosan ezen a szórszálhasogató gyakorlaton mozgatja a tehetetlen, elképedt, fejét vakaró tömegeket. A – „jobb felől üt, nekem fütyül, bal felől üt, nekem fütyül, elmehetnek...” – világosan rávilágít, hogy ez nem egy mai keletű jelenség. Viszont az, hogy egyre jobban elfajult már, s mindenki tehetetlenül, önfeláldozó rabszolgája lett rendszerének, a mi korunk, a mi szellemi tunyaságunk tükre. Már régen megállíthattuk volna, de nem tettük, mert mindenki mossa kezeit és áll csendesen a sorban, mint barom a vágóhíd előtt. Tanulja az ostoba törvényeket, szabályokat, melyeknek valójában semmi józan értelme nincsen, hogy ne-hogy bajba kerüljön véletlenül is a törvény előtt. Ezért emlékeztessük magunkat, hogy az *ellentmondások labirintusa a gonosz útvesztője!*

Emlékezzünk, hogy a *szemfényvesztés*, a *kísértésbe ejtés* és az *ellentmondás* a mozgató eleme.

Kiráz minket a hideg a gonosz működésétől, mert már itt-ott meglegyintett minket a szele, de nem a gonoszt akarom ecsetelni és erősíteni, hanem magunkat, hogy felismerhessük és ellen állhassunk neki. Természetesen, ha akarunk, mert van, aki jól érzi magát a gonosz világában. Az enyéim és én, nem érezzük jól magunkat egy ellentmondásos, szórszálhasogató világban. Szeretném, ha végre felemelkedhetnénk az energikus rezonancia hullámain egy olyan valóságba, ahol a gondolat gondolattal társul, s a hazugságnak nincsen ereje a szeretet, a jóság, a szépség és az alkotó szellem felett.

Ez is a Teremtés tervezetében van, e kitérhetetlen valóság felé haladunk. *A Magyarság az emberiség szíve és lelkiismerete*. Ezért szenvedünk

mi nagyobb fájdalommal, mint bármely más nép, mert bennünk van elrejtve az **Ősmag**, az a „program” mely genetikai láncolatunkban megmáshíthatatlan, s az emberiség és e szépséges Földanya boldog jövője függ ébredésétől.

A mi népünk rovásírással lejegyzett adatai az ősmúltról, eltűntek. Azt rebesgetik, hogy valahol a Vatikán katakombáiban vannak hét lakat alatt elzárva, hogy még véletlenül se jöhessenek olyan titkok napvilágra, amik megcáfolhatják jelenlegi globálisan elfogadott történelmi irányzatainkat. Viszont aki Magyar, annak igazán nincsen szüksége másra, mint a saját lelkébe-látásra. Érzéseken, feltörő álmoképeken, ősi területeink lélegzetében felderengő emlékpillangók követésére, melyek szárnyain megjelennek népi mintázatunk írásos, regélő emlékei.

Más népek ősi gondolatai, vallásos, filozofikus, csillagrendszeri és számrendszeri meglátásai jobban meg lettek őrizve, s kutatási alapul szolgálnak az egzaltált meglátást keresők számára. Ilyen pl. a kínai 6-os számrendszerű I-Ching, a Maya/Azték kalendárium kis és nagy léptű számításai, az indiai Yugák, melyek mind *világkorokkal és körökkel gondolkodnak, s felvetítik az emberiség kis és hosszú távú földi sorsát, lassú evolúcióját egy letisztult valóság felé.*

A kevésbé ismert Yugákra hivatkozom befejezésül, mert amit elének vázol, személyes felismerésem volt, sokkal azelőtt, hogy a Yugákról valamit is hallottam volna még. Ez engem nagyon megrendített, s bizonyította, hogy van isteni rendszer és tervzet, melyet nekünk, embereknek kell felismernünk, s annak alapjai már le vannak fektetve, be vannak ágyazva a DNS láncolatunkba. A népek sokasága, nemzetekbe való tömörülésük nem más, mint különböző osztályai az egyetlen igaz Egyetemnek, amit Mindenségnek = Univerzumnak nevezünk. Amikor egy nép diplomázik (graduál) a földön, akkor egy másik világrendszer ölében kezdi felfedezni egy új valóság láncolatait. Ez a meglátás felmenti úgy az embert, mint népét a reménytelenség és az anyagba szorultság fojtogató kilátástalanságából. Meg kell járni az utat, megtanulni az adott leckéket, megcsinálni a feladatokat és tiszta lélekkel élni, ébredni a végtelenség hajnalain.

A Yugák szerint a világ egy mágikus hely. Ciklikusan változik, körkörös spirálon halad, de lineárisan mért. Aki képes kilépni a spirálból, a lineáris útról is letér, s akkor Idő és tér megnyílik előtte, gondolati szabadsággal. Ugyan ez a felismerés volt ajándéka annak a lélekútnak, amit én jártam meg 30 évvel ezelőtt. Azt is megértettem, hogy egyetlen akadályozója van ennek a szabadságnak, a *hamis szándék*. Carlos Castaneda táltos mester ugyan ezt mondta, hogy *minden a szándékunktól függ*. A Mindenség válaszol kérdéseinkre, hívásainkra, kihívásainkra, *pontosan olyan rezonanciával, amilyennel szándékunk megnyilatkozik*.

A Yugák(idő) nagy évköre 24 000 év. Ez lebomlik kisebb Yugákra, melyeknek Évszakaik is vannak, mint a mi napévünknek. Ezek történelmi korokat reprezentálnak. Minden kis Yuga kör megnevezett és egy Mayát, vagyis illúziót rejt magában, melyet fel kell ismerni és levetkőzni, mint kígyó a bőrére. Minden illúzió levedlése újjászületést eredményez. Azt tanítják, hogy az embernek át kell mennie és fölé emelkednie négy Mayának, vagyis négy illúzióknak. Ezek a kisebb Yugák nem ugyan annyi évet tartalmaznak, mint a mi csillagövi számításaink:

Káli Yuga a legrövidebb, 1000 éves 100 év előtte, 100 év utána tranziciós periódussal.

Dwaparta Yuga a következő kor, mi ebben vagyunk, 2000 évig tart, 200 éves tranziciós periódusok előtte és utána.

Treta Yuga lesz a következő, 3000 éves, a 300 év előtte, 300 év utána tranzicióval.

Satya Yuga az *Aranykor* és a leghosszabb időtartamú, 4000 évig tart 400 év előtte, 400 év utána tranziciós periódusokkal.

A teljes ciklus 12 000 év emelkedése mely az **Aranykorban** érkezik csúcsára, majd 12 000 év amíg lesüllyed újra a *Kali Yuga*, a sötét kor mélyére.

Idézek Karen Kemptől:

„Amint emelkedünk magasabb korokba, a 'hatás' mely okozza a precessziót, ugyan akkor meg is változtatja a bolygónk frekvenciáját, következetesen az intellektust és tudatossági szintet is. Ezzel a feltöltődéssel mi fokozatosan egyre többet és többet TUDUNK arról, hogy valójában kik is vagyunk, s hogyan illünk be a Nagy Tervbe. Sze-

mély szerint én hiszem, hogy minden 1000 évben egy DNS szál újra kapcsolt, megajándékozván minket nagyobb és nagyobb potenciával. Így, amikor elérkezünk a Satya Yugába, teljesen tudatában vagyunk a saját divinitásunknak, hogy mi alkotjuk a valóságunkat a szellemünk és gondolatunk fókuszával, közösen egy hatalmasabb aspektusért, egyénileg pedig további személyes kiteljesülésért.”

Sokan a 'divinitást' és a felismerést hogy 'mi alkotjuk saját valóságunkat', félreérthetik és ÉN-centrikusnak tarthatják, pedig erről szó sincsen. A legnagyobb szerénység és tisztelet kell ahhoz, hogy felismerhessük, mi valójában társ-alkotói vagyunk a Teremtő Szellemnek. Ahogyan nem mondjuk egy kisiskolásnak sem, hogy egyetem nem létezik, csak álom, de ha létezik sem neked nyitották meg, akkor magunknak se mondjuk, hogy az alkotó lélek nem része a saját teremtésünknek. Amikor kislány voltam, elgondolkodtam Istenen, hogy valóban létezik-e, s ha igen, hogy néz ki? Behunytam a szemem és erősen vártam, hogy valami kép megjelenjen a szemhéjam mögött. Szorítottam, de semmit nem láttam, csak szikrákat a szorítástól. Végre kinyitottam őket és az első, amit megpillantott könnyekkel befutott szemem, az eltérélyesedett vadrózsa bokor volt a lugas mellett, virágzó pompájában. Ekkor valahogy az a gondolat ütött bennem otthont, hogy a rózsabokor nem kérdez ilyen ostobaságokat, csak él és van, mert oda ültették és szereti a helyét. Nyáron virágzik, télen alszik. Az Isten benne is van, meg mindenben van, akkor annyi arca van igazán, ahány teremtménye, s még több, amiről nem is tudunk még. Ettől a pillanattól fogva Isten mibenléte, milyensége, de még a fogalma sem volt már számomra lényeges. Később minden lecke, minden öröm és bánat csak öltések voltak lelkem gúnyáján. Érzem, hogy minden pillanattal közelebb kerülünk egy még szinte elképzelhetetlen kiteljesüléshez, és semmilyen dogma nem viszik közelebb hozzá, csak egy bátor, szenvedéllyel és tiszta lelkiismerettel megélt élet. Amikor inspirációnk van, még ha egy sütemény megsütésére, vagy egy kerítés megépítésére, tegyük meg, mert a lélek kér rá minket, s örömet okoz majd másoknak is. *Az örömszerzés indíttatása talán az, ami a szeretet egzaltált megjelenési formája bennünk. Az*

örömszerzés tehát isteni sugallat, isteni cselekedet és az életünk végső fénye.

Édesanyám Turáni Jóslatát olvastam most újra, meg akartam erősíteni magamban tartalmát, s jobban emlékezni tanítására. Benne van egy gyönyörű, ősi himnusz, Bobula Ida nyelvész könyvéből, s a Tellói Jóslat pontosan ott nyílt ki, amikor kézbe vettem. Felismertem, hogy minden benne van, amit valójában el szerettem volna mondani, három versszakban. Vele szeretném befejezni gondolataimat:

ŐSI HIMNUSZ

(rovásírás alapján)

Országok Orzága,
Törvénytudás népe,
Napkelet s Nyugat közt
A Világnak fénye,
Nagy a te nemzedet,
Nagy a te végzeted,
Oly messze magasztos,
Hogy föl se érheted.

Mint a magas mennyég,
Szíved mérhetetlen,
Életed gyökere
Szent és sérthetetlen,
Hegyek, árnyas erdők,
Hős föld büszke népe,
Ez a te végzeted
Ősi öröksége.

Erős, gazdag vár vagy,
De az örök törvényt,
Amit Isten rád rótt,
Vállalnod kell önként,
Hogy beteljesüljön
Győzelmes végzeted:
Úr oltára te vagy,
Emeld fel fejedet!

IRODALOMJEGYZÉK

Gyárfás Ágnes: Tellói jóslat Pecséthengerek legendái. MBE Miskolc, 2013.

Gyárfás Ágnes: Égi Mese. MBE Miskolc, 2009.

Jose Argüelles: Earth Ascending. Bear and CO. 1988.

Karen Kemp: Yugas (Internet)